

Tale ved kickoff for Kubulus' mentorprogram mandag den 15. januar 2013. Af Rektor Ralf Hemmingsen.

Kære mentorer og mentees

Velkommen til dagens kickoff for alumneforeningens mentorprogram

"Kickoff", "Mentee" – det klinger nyt. Men mentor-begrebet er oldgammelt – faktisk oldgræsk. Hos Homer er Mentor Odysseus gode ven. Han får ansvaret for hele husholdningen, så Odysseus selv kan drage afsted på eventyr til Troja.

Mentors opgave er både at holde Odysseus' hustru Penelope kysk og fungere som reservefader for Odysseus' søn Telemachus. "Alt skal bevares intakt", lyder befalingen fra Odysseus.

Men intet er intakt, da han kommer tilbage. Bejlere i hobetal har belejret Penelope, fortæret Odysseus' okser og drukket hans vin. Odysseus må slå bejlerne ihjel. Straks værre er de mentale skader, som bejlernes vulgære opførsel har forvoldt hos sønnen Telemachus. Så spørgsmålet er, om Homers Mentor var en god mentor for Telemachus.

Sådan, på den oldgræske måde, forventer jeg nu heller ikke, at vores mentor-korps vil gebærde sig! I 1699 digter den franske forfatter Fenelon videre på Telemachus' liv. Denne gang i oplysningstidens mere opbyggelige ånd.

Og i denne version tildeles Mentor de egenskaber, vi forbinder med mentor-rollen i dag: rådgiveren, faderfiguren, beskytteren. Det er med andre ord Fenelons Mentor, som Københavns Universitet stræber efter.

Alligevel er der en god portion Odysseus og oldgræsk – eller i hvert fald græsk – over den situation vi står i i dag. Da I startede på universitetet for 4,5,6 år siden var tiden en anden. Det var i 00'ernes overflod og hyperoptimisme.

Finansminister Thor Pedersen bedyrede dengang, at Danmark kunne købe hele verden, selv om han og udviklingen senere har dementeret det. Ganske ubekymret om fremtidsudsigterne kunne de studerende – jer – tage ud på en dannelsesrejse af Homerske dimensioner.

Hverken kykloper eller sirener kunne stoppe jer. I kunne vælge og vrage mellem jobs - lød prognosen om det faldende arbejdskraft-udbud. I blev lovet guld og grønne skove.

Nu er vi og resten af Europa vågnet op i dét nogle kalder en græsk tragedie. Sidste år havde vi Kommissionsformand Barroso og statsminister Thorning Schmidt til debatmøde. Midt i det hele rejste nogle unge græske studerende sig op og råbte ukvemsord ad Barosso og EU's spare-regime - mens de viftede med nogle bannere.

Mange veluddannede unge europæere er havnet i en svær situation. Jeres jobudsigter her i Danmark er ikke så dystre som i Grækenland og Spanien. Og heller ikke så gunstige som i Norge, hvor ledigheden er på 1 procent. Men dimittent-ledigheden i Danmark er immervæk på over 20 procent. Og for DJØF'erne her på CSS er den på over 30 procent. Jeg har i øvrigt bemærket, at den er lavere for magistre - selv om der er mange statistiske finurligheder, også i ledighedstal.

Spørgsmålet er: Hvad kan vi som universitet gøre for at styrke de studerendes arbejdsmarkedsparathed?

Her tror jeg svaret ligger tre steder.

Først og fremmest kan vi her på universitetet blive ved med at styrke kvaliteten af vores uddannelser. For den gode uddannelse, baseret på den gode forskning, er og bliver den bedste bagage i ethvert job. Det skal vi holde

fast i. Derfor er jeg meget glad for, at regeringen i en svær økonomisk situation har prioriteret forskning og uddannelse. Vi har fået tre års budgetsikkerhed. Nu har vi ro til at planlægge. Ro til at ansætte dygtige forskere og undervisere. Ro til at styrke kvaliteten af vores uddannelser - og skabe en bedre struktur med flere undervisningstimer, de enkelte steder hvor der er brug for det.

For det andet skal de studerende bevæge sig ud af osteklokken. For nok skal der i studierne være plads til fordybelse og krøllede teorier - bevares, vi er jo et universitet. Men teorierne bliver kun bedre af, at vi bruger dem i praksis. Som Winston Churchill sagde: *"However beautiful the strategy, you should occasionally look at the results"*. En undersøgelse blandt DJØF-dimittender viste endda, at de studerende opfatter studiejobbet som den vigtigste adgangsbillet til et job.

Under alle omstændigheder er der al mulig god grund til at være i kontakt med omverdenen under hele studiet – og ikke bare som et vedhæng man pynter CV'et med til sidst. Netop mentorprogrammet er en meget god måde at få denne virkelighedsfølelse ind under huden. Vi kører programmet på sjette år. Jeg er glad for at høre, at vi hvert år matcher et rekordantal studerende. I år er I 210 – 20% flere end sidste år. Nu nævnte jeg DJØF'erne før, men det er godt at se, at der er interesse for programmet på alle fakulteter.

Og jeg er også glad for at se det store udbud af organisationer og virksomheder, som er med i mentor-programmet. Jeg tror, at mentorprogrammet er godt for begge parter i relationen. Begge lærer nemlig noget af dét man kunne kalde "mormortesten". Altså på kort tid at skulle fortælle mormor, hvad ens studie eller arbejdsplads, projekt eller speciale egentlig går ud på.

Det er ligesom når man oversætter en tekst til et andet sprog. I processen lærer man altid noget om sit eget sprog.

Så er der det tredje og sidste svar til mit spørgsmål om, hvad universitetet kan gøre for at lette overgangen til arbejdsmarkedet. Det er hentet fra den konservative ideologi – i det omfang at den findes og ikke er noget bras.

Det var nemlig tidligere statsminister Poul Schlüter der under lavkonjunktur i *fattig-firserne* var ophavsmand til det pragmatiske citat om konjunkturerne:

”Det går op.

Det går ned.

Det går nok alt sammen.”

Særligt hvis man som studerende formår at koble den gode uddannelse med de gode erfaringer fra mentorprogrammet.

Held og lykke!